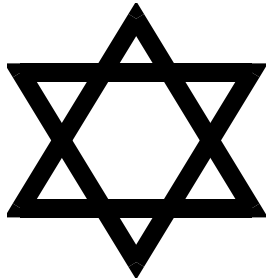

עיריית
הרצליה

תיכון
"הראשונים"

יהונתן פרץ

נולד: 8.6.81, ו' סיוון תשמ"א

נפל: 15.6.00, יג' סיוון תש"ס

שם האם: הזל

שם האב: דניאל

יחידה בצבא: חיל-התותחנים

מקום קבורה: בית העלמין הרצליה

יוני בטקס
הבר-המצווה

היהונתן נולד בבית-
החולים "וולפסון"
להוריו הזל ודניאל.
האב, דניאל, נולד
בקזבלנקה שבמרוקו
ועלה לארץ במסגרת
עליית הנוער בעקבות
מלחמת ששת-הימים.

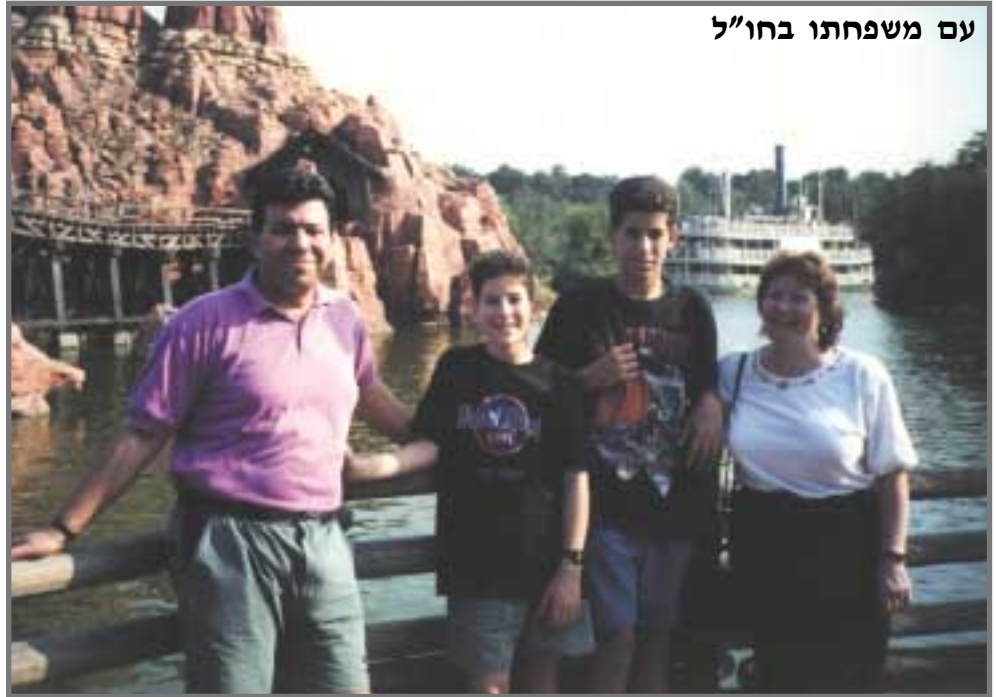
האם, הזל, נולדה
בלונדון ועלתה לארץ
ב-1975, בעקבות
מלחמת יום-הכיפורים.

המשפחה התגוררה בבת-ים משנת 1981, שנת הולדתו של
יוני, ויוני למד עד כיתה ב' בבי"ס טבנקין.
בשנת 1989 עברה המשפחה לגור בהרצליה. יוני למד בבי"ס
שז"ר והסתגל במהרה לחברים החדשים. למד בחטיבת-
הביניים "יד-גיורא" ובתיכון "הראשונים".
יהונתן היה ילד אהוב מאוד על חבריו, מוריו וכל מכריו. ענו
ומצניע לכת, מתחשב ועדין. היה גאוות משפחתו.

יוני היה נבון, מוכשר, מחונן. הגנת בגן המליצה שילך
לקורסים לילדים מחוננים של אריקה לנדאו. יוני השתתף
בקורסים אלה במשך שלוש שנים.

עם משפחתו בחו"ל

היה בעל ידע רב בתחומים רבים ומגוונים והעשיר את סביבתו בידיעותיו הרבות. היה מוכשר מאד בציור ואהב ספורט ובמיוחד כדור-סל.

יוני היה בעל מזג נוח וכולם אהבו אותו. בזמן ה"שבעה" לא יכלו חבריו להיזכר שאי-פעם הרגיז או הטריד מישהו.

עבור המשפחה היה "מלאך", טוב, נוח ושקט.

יוני התגייס לצה"ל באוגוסט 1999, ושרת כמש"ק קישור וגיוס בחיל-התותחנים.

עמד לצאת לקורס קצינים לאחר שעבר את מבדקי הקצונה בהצלחה.

קיבל "רגילה" לפני הקורס והתנדב לשמור לפני צאתו לחופשה. שבוע לאחר יום הולדתו ה-19 נפל. המשפחה תרמה את אבריו וחמישה אנשים ניצלו, ובכך היה צדיק בחייו ובמותו. השאיר הורים ואח מיכאל.

כחודש לאחר נפילתו, חבריו לשכבה ערכו ערב לזכרו,
שכלל שירים, אלבום זכרון וקלטת וידאו.

יוני חבר יקר שלי

איך עזב אותנו, כה פתאום?

כנראה שאלום לא נדם...

כשאני אגיד לך את כל מה שאנחנו נפגש, אני אראה אותך יושב ליד אלומים ונוגן או
זינוני הכמה, איך אעשה את העולם אז יוגר וורוד יוגר, אזוי כל הסיבה שהיא איתך אולי
מחכים מידי, מהר מידי, ככה סגמי, אלא שם הגרסה, כנראה שהעולם גדול מידי עליו והוא
צריך אדם נפלא כמוך, מאתך, שיעזור או יעמוד לצדו. רציג אהיו הקצין? כליל אהיו הקצין
של אלומים, הרמטכ"ל שלו.

איך שאני מנסה לזכור אותך, לא עוזרת דקה מחזי שאני חושב עליך, גם האלומים. מידי יגנוסס
אפני החיך המסנוור שלך שאלום לא החסיר, הוץ האווג יום נורא...

יוני, אגה זלמ מגיגש כשאגה ראה כמה אנשים אהמים אותך אגה תקן לזיגם, אנציה.
לכן שלי אני אקרא על שמת דקוואה שיפיה חכמי, סימפטי, יפה, מצחיק, אזל אז לאהב כמו
שאגה הייג והבנוג והמסווג שלך יכולוג אהמשיק אעולם...

אני מידי מחגה דעודדה שאגה הייג החבר הכאשון שלי דהרצויה, ועל כך אובה לך אעולם.
אני שמה שנפלה דחאקי הפכוג אהמיר אותך אהעמיר איגך 6 שנים של הזרוג נפאה, שהאולוי
והיו נמשכוג אנציה...

אעולם לא נשכה אותך ומידי נפאג אמשפחג שאהמג אותך נורא, וכמוני, הייגה עושה כה
כדי אהמיר אותך אינו, אחינו.

כהו טעמו של עולם וברכו של אלומים, ואני זלמ שיקה אותך מחקים אזל יוגר כדי שטבל
אשמור עלינו מכל הרע שבעולם, וכאג הנחמה שלי, שאגה נמצא דמקים אזל יוגר, ומחוג
שהייג רוצה אותך כאן איג אמידי. אני אהב אותך, כלאז, מנסעם החון וגבס שכל מחקים
שאיתך, אגה גפיה תקן לזיג אעב.

אוסיום, דקשה אי איגך - גשמור אי כסא איגך שם אמעלה כדי שנשוז אהיו החברים הכי אזרים
כמו שהיינו.

"אני הולך לזכוג לך גפיה חלק אמעלה."

דאגו סאום

עם מיקי
ודיאגו

איני (ג'יל) מחברק הטוב איתי שלם "לנצח אחים"

אוי חברי היקר הסבל והשתיקה
דקה תמימה ללא דופי אותך מהחיים ניתקה
הבית קר בלצדיק, כל צד מזכיר את דמותך
עוד שיר נוגן לו ברקע, שוב לא נבחן מבטק
ונספר אודות חברי כל הזמן, היית לנו תכלת השמיים
קבל את ייסורנו גם אם אר לך, ישנה פינה בלבנו
והכאב בנפשנו...

כל עוד נמשיך את חיינו, נזכיר שמך וקולך
השיר גמר לנגן, אך בלב הוא ינגן לעד
נגנו עוד שיר לחברי הטוב, כי השירה היא חיינו
אותך נחוש תמיד קרוב קרוב, הנך כחלק לא נפרד
ונספר אודות חברי כל הזמן, היית לנו תכלת השמיים
קבל את ייסורנו גם אם אר לך, ישנה פינה בלבנו
והכאב בנפשנו...

מאיתי שלם

כאב גדול, כעס רב ומוסר אמונה אילו אותי באותו לילה נורא. גזרתי מהצבא
בדיוק ורציתי ארצות את כל הגבריה. "כל הגבריה" שתי המילים האלו יחד
קיבלו אצלי משמעות אחרת.

האכת מאתנו כך סגם. את יקרי אתה אכזרתי והגעשום אליך הינו עצום ונורא.
יש כאלה שהרגישו זאת לשבוע ואולי עוד פעם בשנה. אעומת זאת אני הי
עם זה כל יום, כל הצמן. הכאב הוא כמו אבא בלבי, הוא לא שוכח ואינו
מרפה. כמו הגיוך המדהים שלך שאינו יוצא מציכחוני, כל הדברים שהיו אנו,
כל הציכחונות שלנו, כל מה שצדפנו יחד עם הצמן עכשיו נקטע.

כיום אנו פגוע אבד ומייד נהיה.
תמיד יכאב אנו - לא משנה כמה יהיו גיינו ומוצרים. לא משנה כמה שלא נהיה
עסוקים בכאב תמיד נצבור אותך, יוני המאמר, הגייכני, הבכח והישננוני - יוני
אוינו היקרי.

כל השנים שביינו יחד הפכו אותנו קרובים. מין אגים כאלה עם כל
הצגוקים, הריבים, הגוויות וכל השאר.
שוב, כיום אנו פגוע אבד וצדד לא יוכל לשנות זאת, הדבר היידי שנוכל
אעשות הוא לצבור אותך אנצני, אפגוע עם שניפגש שוב.

נעמת לי מאהבת נשים אתי יהונתן - היום ובכל יום שצובר אני מבין את
המשפט הזה יתרי ויתרי. את יקרי.
אוהבי, כואב ואלף פעם לא שוכח

מני

יוני, קשה לי לדבר עליך בלשון עבר בתוכי אני עדיין לא מעכל שאתה לא פה אתנו ואתה כבר לא חלק מהעולם שלי, כי בתוכי אתה עדיין חי ונושם ומדבר וצוחק איתי כמו תמיד ואני לא מוכן לוותר עליך. אני מתגעגע אליך יוני כל הזמן, אל החיוך הנצחי שלך שהיה מדבק את כל מי שסביבך, אל הצחוק המשגע שלך שהיה נשמע ממך קבוע, את הבן־אדם שהיית וכל כך אהבתי. יוני אני מתגעגע אליך, לראות אותך ולהיפגש איתך כשאני חוזר מהצבא ושתספר לי על קורס קצינים ועל מה שקורה איתך ואני אספר עליי, כמו תמיד כמו שהיינו אמורים גם בלילה ההוא כשנלקחת בלי התראה, בלי פרידה, בשקט... זה כל כך קשה ולא הוגן שנלקחת מעמנו, יוני. אך אני מודה לעד שהספקנו להיות חברים כל כך טובים. שנפל בחלקי להיות חבר שלך, יוני. היית מלאך אמיתי וכנראה שאלוהים כבר לא יכל לחכות שתבוא להיות לצידו, לזכות בקרבתך. כנראה שגם הוא זקוק לחבר כמוך... יוני, אני מקווה ומאמין שטוב לך עכשיו למעלה כי אם אלוהים לקח בן־אדם טוב, מדהים ומקסים כמוך כך בטרם עת כנראה שייעד לך חיים טובים יותר לצידו בגן עדן.

עם חברו מיקי

יוני,

לפני חודש התקשרו אליי בחצות ואמרו לי שהלכת.
לא הבנתי, לא הצלחתי לתפוס, לא רציתי לחשוב שזה אמיתי.
ופתאום הלוויה, שבעה, עלייה לקבר - והכל פתאום, ככה סתם,
בלי שום התראה מוקדמת.

לא היתה לי אפילו ההזדמנות לומר לך מה אני חושבת עליך. לא
היתה לי ההזדמנות לומר לך כמה קסם יש בך.

כמה יופי וטוב לב אתה מקרין, כמה אני מעריכה אותך.
אנחנו נוטים לחשוב שיש עוד הרבה זמן, שהסוף רחוק מאיתנו ושכל
החיים עוד לפנינו. אנחנו פשוט לוקחים את החיים כמובנים
מאליהם. נוטים לדחות דברים לאחר כך ולא להשקיע בדברים
ואנשים שחשובים לנו.

אנחנו פשוט לא מבינים כמה החיים קצרים. אנחנו לא מצליחים
לתפוס את זה, לא רוצים להבין... אנחנו בטוחים שאנחנו לא
נאבד חבר, אצלנו זה לא יקרה, בטח שלא בגיל כזה...

ופתאום זה הכה בנו. הכה בנו כל כך חזק!

כל כך קשה להיפרד מאדם שאוהבים.

כל כך קשה לומר שלום.

כל כך קשה לתפוס ולהבין את

המשמעות של המוות.

והכי קשה זה להבין שאיבדנו אותך.

יוני.

היית כל כך תמים וטוב לב.

כל כך יפה,

כל כך מנומס,

כל כך חכם,

כל כך מצחיק ואוהב ומעופף...

אהבנו אותך ואנחנו עדיין אוהבים

אוהבים ולא שוכחים אותך לרגע.

משהו שאף פעם לא נשכח.

אני, אף פעם לא אשכח את העיניים שלך

ואת היופי הכחול והעמוק שבהן.

את החיוך שלך, החיוך המלא סבלנות וחום.

את הקסם שלך

את החכמה שלך

את הרצון לעזור

ואת היופי וטוב הלב שלך

ובכלל אותך

וכזה אתה נשאר בליבי

תמיד.

אוהבת ומתגעגעת המון

קרן שטרק בנימין

כאש דייק

אל פסעס לא גשבתו שאני אצטרק אכתוב עדיק. כי אתה
כבר לא כאן אתנו.

אפני כמה ימים פתגתי את האלבוס שלי מנשל הסיוס, סגס
רציתי אהיזכר ארגע בימי הייכוון העלויצים.

פתאום קלטתי אותך. נראית כל כך אחיית כל כך גייכון כל
כך יוני. קשה לתאר שזהו. איתנו אתה כבר לא תהיה.

לא גשבתו שדברי ככה יוכלו לקרות.

בדיוק שבועיים לפני המקרה פגשתי אותך.

סיפרת לי שאתה ממש מרוצה בצבא וטוב לך ופתאום זהו.

אני גופסת את עצמי אפעמים יושבת וגושבת אמה?

אני הרי אל פסעס לא אגיש לתשובה. כי אין כפול ומה

שנותר לעשות זה אהיזכר ברעעים יופים שהיו לנו איתך.

אבל אדעת שהם כבר לא יוצרו.

אל פסעס לא גשבתו שאני אצטרק אכתוב עדיק כי אתה

כבר לא כאן אתנו.

יוני.

רק רציתי אהגיב שלום והפעסס זה לתמיד.

טוי

פתאום כל הצבע נעלם

ובמקומו הופיע צם

צם אצום כג'וצל הכאב

צם ליכול לתופיע

רק בלול!

עצ' קויקן

היה היה פרו לפני שנים

פרו לפרו בלצה לושנים

פרו לגצל ונצל לפני עונות

פרו למצב איך לחיות!

אך יום אחד, ללא כל התראה

יצ העול איתו קטפה

ומהחיים הימים איתו נתקף

יוני.

אתה ואני מעולם לא ישבנו בבית קפה ודיברנו. אין לנו
צורך גוויות משולף שאיבדנו במשך השנים. אתה ואני לא
ממש מכירים אכן לא אשכח אותך ולא אספר עליך. זכות
וכבוד אלו שמורים אמקוריביך.

אך יוני, יש לי זיכרון ממך, לא ידעתי שהוא קיים עד אשר
הוא הפך לזכר. יש לי תמונה שמופיעה לשבריר שניה,
אינני מסוגלת לשייך אותה לזמן ולמקום. אך אין זה
בעצם משנה, אני רואה אותך מהייד, יש את הגיוך הקטן
שליך שרובו בעיניים, ויש את הגיוך הגדול. בשניהם נשקף
מבט טוב מעינייך, מבט האומר גביבות, צניעות ואדיבות.
יוני.

כשנודע לי מותך, לא הבנתי הייתי צריכה לשמוע את זה
שוב ושוב על מנת להבין ואני עדיין אינני מבינה... אינני מבינה
איק, אינני מבינה למה?

אתה נראה לי כה גוי, ואיך ברעש אבד אתה אינך, והאם
באת אתה אינך?

ואולי קטונתי מלהבין את צורך העולם הזה של גייס וחולת
בגיל 18 צריך לדעת רק מהם גייס!

יוני, אינני יודעת דבר על גאומותיך וקולותיך אך בודאי הם היו
רבים ויפים, אין לי מילים לתאר אתך על גוסר ממושין, כי גאומותיך
וקולותיך הם נועדו להגשם, ואתקומם ואומר כי עולל נעשה
לך ואוסף בכניעה כי ידעו כבולות ואין אנו יכולים לתקנו.

כל אדם אני מאמינה, גם הצעיר ביותר, משאיר מורשת
אחריו, אצל אלו שהכירוהו ואהבוהו, ומורשת זו היא יקרה
ונצחית.

יוני, המורשת שלי ממך היא תמונת דמותך המהייבב ועינייך
הטובות. אין ביכולתי להוסיף ולתאר זיכרון זה על פרטיו
המדוייקים, אך אין זה משנה - אמכרייך בודאי תמונה
זו בחורה. אני גושבת שזו מורשת יפה.

ענת גבאי

במותו ציווה את החיים

באופן כתאומי התמוסס יוהנן כרץ, בן 19, חייל בשירות סדיר במקלחת שבביתו. כשהוריו הבינו כי אין סיכוי כי יחזור לחיים הסכימו לחרום את איבריו למחלקת ההשתלות ולהציל חיים של אנשים אחרים. דני כרץ, האב השכול, המום וכואב מהפוגדגיה: "הכל מתגמד כאשר קורה לך אסון כזה. מקבלים פרופורציה נכונה על הדברים החשובים באמת. חבל לבזבז את החיים על מריבות ויכוחים"

"כשלב זה התחיל יוני החלתי קפו עם רשמנות אחי דקת' שנמשכו כשני שבועות, הגיע האמבולנס. הובחתי תרופתי ניסח להגשים אותו במשך למעלה כשעה. ואז לקפו אותו לביטחון."

הורים ואח הצעיר, מיכאל, המינים חרדים, נספו עם יוני לבית החולים, לא מבינים מה קרה לבן, שזהו תמיד בריא. הם אף בלעלו למסטיניו במספרו השאלו אם הם ברץ באותו יום, התמוסס הייתה שלילית. רגיו "בריות חופאים כמות החולים לא תעלו דבר עד שביצעו בריית מריי מראש. הרופא יצא ואמר: המבט מאור קשת. באותו לוג המנחי קסיה נסחו דמתי מאה, יוני היה ילד בריא לחלוטין, מלבד כעייה נכליות שמושלח

הננו שוחחנו נול. קראתי לו אבל הוא לא ענה. רופאי בילת ולא הייתה תשובה. הרוך שמו דקת' פרצתי בבעיות את הרלס. על הריצתה שכן היענה, המסר הכיר, כהתחלה השבתי שהוא קיבל מכה בראשו או אולי התעלה. ניסיתי לנריום אחר, באותם רגעים נדאשם הקינו שני מרים של יוהנן לביטר לילי, קידו חספי, עיי לי לורים אמו רבינתיים, התקשר לאבא שלי, שהיא מויהרדקוסט במקצועו, חתכי השני, מיסו ברבות, רץ למון רוד איום שומבא במרחק כזה מאת מסיים מנפית, כי הם

סניה מולומון

יוהנן כרץ, בן 19, חייל בשירות סדיר, נאסר לפני כשבועיים באופן תאומי, כתוצאה מטבח רם נכות, המאמץ כל היותו, תרמי הדין את איבריו. היום פוקם לובי של יוהנן מוח של אדם שקיבל את החיים במתנה. יוהנן בן ה-19 נאסר בחלקה הנבצלת בירושלים, כשהתחמית בני משפחה, הברים מכית חספי הנבא.

"יוהנן היה ילד מוחזי במיני", מסחיל רני כרץ, האב השכול, את הראיה. הוא מרדז בכבי מר, מלחי נשלים, מוצנב את חלב. "הוא היה בריי ילד נורד שמעולם לא נרם לנו בעיר, לא פשה כעיית. היה סטט יצנעו במידה מלחי רגילתי. יוהנן היה חייל בשירות סדיר, ממוך הדרם יוני היה אמוד להחיל מרים קעינים. הוא היה אחיב ומשפח חרדים, ילד מושלח ומסופר בתחום הציור והמטיב, יוהנן הניב ערק אחד הבית

יוהנן כרץ, ילד מוחזי תאומי

במספר שנים על ידי תרופות. נבצא החליפו לו את התרופה לכרודים נבר להוד רם נבות, בריצבר, ביקסנו מריזופאים לבדוק אם יש אשפיות שהריצות השפיעו בעקפיו על

לא ענו לטלפן. אנטה התקשרתו למשקרה רום. הוקיפו את האמבולנס. במספר כ-60 דקות, חסרי אונים לחלוטין, חיכו להמבילנס סימיו. בעייתיים, הגיע אל מסנן רוד איום. נראת לו שהוא נבול יחתי מאתני."

הנבא, סיחק במחשבו ובכנסו להסקלת. וית זה יום רביעי ה-14.6.2000. את חיום הנודע שריצה את חיום לצולם, מסופר האם, רגיו "פולבו כבר היינו במישהו. יוהנן ויוני נכנסו להחילה ופתאום שמופלי, כוב

